

работа при майка му. Тя за всичко говореше винаги шепнишком. И днес Ванко искаше да чуе, за какво ще говори баба Кера на майка му.

Вжн беше тихо. Две стари кокошки и един петел лениво се разхождаха по двора. Те се покачиха по стълбичката, понадникнаха в готварницата и влязоха вжтре. Баба Кера ги забеляза и каза:

— Хубави кокошки имате.

— Хубави сж, но кой знае защо престанаха да носят.

Преди няколко години носеха редовно.

— Хм... — каза баба Кера. — Ако те отлавна сж престанали, мжчно могат да се привикнат да носят пак. Пжк и нови да земеш, и те няма да носят. Една от друга се учат. Един пжт, това беше много отлавна, всички кокошки тждява бяха престанали да носят. Но аз отново ги приучих.

— Как?

— Ще ти кажа, но никому не казвай.

— Добре.

— Трябва да намериш кокошка, която да не разбира техния език.

— Какво?

— Да, да. Когато другите кокошки почнат да я подучват, тя няма да ги разбере и ще вземе да несе. Другите, като я видят, и те ще почнат да правят сжщото. Така стана и с моите кокошки тогава.

— А де намери такава кокошка?

— Тя беше сжвсем дива.

— Отде я взе?

— Слушай отде, — заговори още по-тихо баба Кера. — Намерè сварчи гнездо, в което има яйца. Извади едно свраче яйце и сложи вместо него кокоши. Щом се излюпи, вземи пиленцето и го отгледай отделно от другите кокошки. Така то никога няма да научи техния език.

II.

Ванко не пропусна ни една думица от разказа на баба Кера. Той излезе и отиде в близката борова гора, дето знаеше сврачи гнездо. Той се покачи с голяма мжка по гладкото и високо джрво. В гнездото имаше четири яйца.

Ванко не спа цяла нош. Той лежеше и мислеше, как да нареди работата. Най-последе реши да вземе скри-